ל) עוספעה דב"ק ספ"ד, ב) ת"כ פ' מלורע פרשה ב, ג) [ע' תוס' חולין קטו. ד"ה לא אמרה וכו'

אמר וכו' וקרא דאמרן

טונו יום יוקנט יוטוון, כו' אסמכחא בעלמא היא], ד) יומא סו: חולין קטו.

קמ., כ) פסחים כג., ו) בכורות ט., ו) מכילתא

סוף פ' משפטים חולין

קטו:, ח) חולין קטו. בכורות י. מנחות קח:, ט) [מרש"י לקמן נח. שכתב בד"ה בבשר בחלב

שכנוב כל י) בכסר במוכב ר' שמעון לטעמיה דאמר לעיל מוחר בהנאה עכ״ל

משמט דגרים כאו יוחאי

אמנס בבכורות ובמנחות ובחולין איתא ר"ש בן

יהודה אומר משום ר"שז.

יטותים מותני משום ניישן, י) [תו"כ פרשת ויקרא פיסקא קסג], כ) ספרי

פ' ראה, () ס"א הכשר, מ) [ושחט אותו (השני) ליתא בכת"י ובדפו"ר, וגם

לא הוגה ברש"ל. ונראה

לו יאוגים כל פית. יות מים שנוסף בדפוסים מאוחרים ע"פ רש"י. אמנס עי' ריטב"א], () [בדפו"ר:

שהוקלת], ם) [ויקרא א, ב],

ע) ובדפו"ר: דמשנגמרן,

פ) [ויקרא יד, נג. (בנגעי

בתיס)], ל) [בעמוד א], ק) צ"ל הוא קדש כתיב ק) צ"ל הוא קדש כתיב

למידרש ביה קדוש הוא כו'. רש"ל, ר') [ט ע"ב], ש) [ע" חולין טו: - יו.

פלוגתת רבי ישמעאל ורבי

ובראוין, וכן בהמשך הדיבור

בשאיו ראויון, א) ובדפו"ר:

ומהרש"ל מוחק לגמרי מיבה זו. ובדפו"מ הדפיסו

יע"ש כו:], ד) [נב"ק מה.

מוד"ה מכור, בסנהדרין

ע: ד"ה אפילון, ה) ויש

להוסיף מחיים. (הר"ש מדעסויא)], ו) [וע"ע תוס׳

סנהדרין עט: פ. בד״ה

בשור שלא נגמר ומום׳

ובחים ע: עא. בד"ה אפי אחת], 1) [בתום׳

הרא"ש דאס], ה) [וכ"ה ברש"י דפו"ר, ועיין רש"ל, ומהרש"א],

קעג א מיי' פ"ג מה' איסורי מזבח הל"ו והלי יא:

והני יח: ב [מייי שם פ"ד הל"ב]: קעד ג מייי פי"א מהלי טומאת לרעת הלי :6

ד [מיי׳ פ״ו מהל׳ נזירות :הלי"דן קעה ה מיי פי״ב מהל׳

נכורים הל"ד סמג יין טוש"ע יו"ן שכא סעי' ח: קער ר מיי' ר" עשין קמא טוש"ע יו"ד סי פ"ט מהלי קעו ו מייי פייט מהלי מאכלות אסורות הל"א סמג לאון קמ טוש"ע יו"ד סי' פו סעיף א:

ו ןמיי׳ פי״ח מהל׳ מעשה הקרבנות]: קעו ח ט י מיי' פ"ב מהלי שחינוה הלי א

תורה אור השלם

1. וְהִזְּה עַל הַמְּשַהֵר מִן הַצְרַעַת שֶׁבַע פְּעָמִים וְטִהְרוֹ וְשְׁלַח אֶת הַצִּפּׁר הַחַיָּה עַל פְּנֵי הַשְּׂדָה: ויקרא יד ז

2. כָּל יְמֵי נֶדֶר נִוְרוֹ תַּעַר לא יַעֲבר על ראשו עַד יא יַצָּבוּ עֵּל וֹאשׁוּ עַּוּ מְלֹאת הַיָּמָם אֲשֶׁר יַזִּיִּר לַיִּיְ קָדשׁ יִהְיָה גַּדֵּל פָּרַע יו, קרש יו, גודל פרע שער ראשו: במדבר ו ה גר באשית בבורי אַדְּמָתְּךְ הְבִיא בִּית יִי אַדְמָתְרָךְ הֹא תְבַשְׁל גְּדִי בְּחָלַב אָמוֹ: שמות כג יט בְּחַלַב אָמוֹ: שמות כג יט בַּחַלַב אַמוֹ: בַּבּוּרָי אַדְמָתְרָךְ תָבִשׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אָמֵּו: תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמֵּו:

שמות לד כו לא תאבְלוּ בְּל נְבֵּלְה לַגֵּר אֲשֶׁר בִּשְׁעֶרִיף תָּנְנָה וְאֲבָלְה אוֹ מְכֹר לְנֶכְרִי כִּי עֵם קְּדוֹשׁ אַתָּה לַיִּיְ אֱלֹהֶיךְ לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוּ:

. דרריח יד כא

וּרְשֶׁר בַּשְּׁדָה טְרֵפָה לֹא תֹאבֵלוּ לָבֶּלֶב תְשְׁלְבוּן אֹתוֹ: שמות כב ל אַתְלָבוּן אָבֶל מוֹעֵד. לא הָבִיאוֹ לְהַקְרִיב קְּרְבָּן לִייִ לִפְנֵי מִשְׁכַּן יִיְ דְּם לִיִּיְ לִפְנֵי מִשְׁכַּן יִיְ דְּם יֵחְשֵׁב לָאִישׁ הַהוֹא דְּם ַּשְׁפֶּךְ וְנְכְרֵת הָאִישׁ הַהוּא מִפֶּרֶב עַמּוֹ: ויקרא יז ד מָ וְסְמֵךְ יְדוֹ עַל רֹאשׁ 6. י יְּבֶּנוֹ וּשְׁחָטוֹ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהְרֹן הַכּהֲנִים אֶת הַדְּם עַל יַבְּבֶּיב טָּגוֹ יַיְּבְבּיב הַמִּזְבַּחַ סְבִּיב: ויקרא ג ב 7. וְסְמַךְ אֶת יָדוֹ עַל ראש קרבנו ושחט אתו ָּלְפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזְרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת דְּמוֹ עַל בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת דְּמוֹ עַל הַמַּזְבֵּחַ סָבִיב: ויקרא ג ח וְסָמַךְ אֶת יָדוּ עַל ראשוֹ וְשְׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזְרְקוּ בְּנֵי פִי יִרְחַק מִמְּךְ הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יִי אֱלֹהֶיךְ לְשוּם שְׁמוֹ שֶׁם וְזְבַחְתְּ לְשוּם שְׁמוֹ שֶׁם וְזְבַחְתְּ מִבְּקֶרְהְ וּמִצֹאנְרְ אֲשֶׁר נְתַן יִי לְהְ בַּאֲשֶׁר צוּיתְרְ וִאָבַלְתָּ בִּשְׁעָרִיךְּ בְּכֹל

אַוּת נַפְשֶׁך: דברים יב כא

גליון הש"ם גמ' רשב"י אומר משום ר"ש (בן יוחאי). כן הוא נחולין קטו:

עדים דאי על פי עד אחד או על פי בעלים אינם אסורין להדיוט ואם תאמר לפי׳ ר״ת דמפרשי׳ דשור הנסקל שרי בהנאה כל זמן שהוא חי אלא עד אחר הסקילה וכן נמי קאמר ברובע ונרבע אם כן

קשה מהכא דמאי קאמר דבעלי חיים אסירי דמשמע אסורין בהנאה אף מחיים ולפי שיטתו לא נוכר כאן הנאה 🕫 כלל אלא ה״פ לא מצינו בעלי חיים דאסירי כלומר שהזהיר הכתוב שלא לשוחטו כדי לאכול הבשר ופריך הרי רובע ונרבע דבעלי חיים נינהו ולא הזהיר הכתוב אלא לשוחטן כדי לאכול הבשר אבל ליהנות מהם כל זמן שהם חיים ודאי מותרים:

בל שעומר תוך העיר ויזרקנה חוץ לחומה. פי׳ הקונטרס דנשדה לא מהני שילוח דבעינו ושלח על פני השדה וקשה שהרי מלורע היה ונטהר חוץ לעיר שהרי אסור ליכנס לפנים מן החומה וי"ל דשמא אחר כפרה היה הכהן נושאה או הוא או שלוחו לעיר ומשלחה חוץ לעיר: מה שלי בשלך אסור. פי׳ נקונטרס אסור בהנאה לפי שאין להם מי יתירם דכיון דהוקדשו אינן יכולין להיות מותרים אלא ע"י זריקה מתרת בקדשים ואלו שנשחטו בחוך אין מרקין והקשה הר"מ דכמו כן מצינו שזריקה מוליחה מידי מעילה וחפילו הכי אמרינן (מעילה דף יב.) קדשים שמתו יצאו מידי מעילה ואע"ג שלא מרק הדם וכמו כן נאמר שהשחיטה תוליא מידי איסור אבר מן החי ויהיו מותרים באכילה לפיכך פירש הר"ם מה שלי בשלך אסור ואין להם תורת קדשים לעלות למזבח לפטור הבעלים אף שלך בשלי לא היה להם תורת חולין ולא חזו להתרה דשייך בהו דהיינו אכילה:

תלמוד לומר ושחמו ושחם אותו

ושחם אותו. פי׳ נקונטרס דתלתי קראי לריכי חד לחיה וחד לעופות וחד לאיסור אכילה בדיעבד כדמפרש גמרא יי אם אינו ענין לשחיטה תניהו לאכילה דלבעלי מומין לא אינטריך קרא אף לשחיטה כדמפרש טעמא שהרי הוא מין הכשר והספר רולה להביאו מסברא ולא לריך קרא אע"ג דבחיה נמי קאמר מרבה אני את החיה שישנה בשחיטה כבהמה משמע דבלאו קרא מייתי לה ויש לומר דה"ק מרבה אני את החיה בדוחק אי לאו קרא אבל כיון דאיכא קרא נוקי בה קרא אבל בעלי מומין יותר שוין שהן מין הכשר וישנו בשחיטה עוד י"ל מ"ל ושחטו ושחט אותו ושחט אותו דמשמע דמלריך ג' קראי חד לבעלי מומין וחד לחיה וחד לעופות וחיסור אכילה בדיעבד נפקי לה מקרא דתמימים דכי היכי דנפקא לן דאסירי לאכול תמימים מוזבחת ואכלת כמו כן נמי אסור הני מאחר דנפקא לן דאסור לשוחטן בעזרה דנאמר דקרא דמה שאתה זובח קאי אכולהו:

אלמא

מוקצה ונעבד דבעלי חיים נינהו ואסירי "כי אסירי לגבוה להדיום מישרא שרי מתקיף לה רבי ירמיה הרי שברובע וגרבע בעדים דבעלי חיים נינהו ואסירי אלא אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי לא מצינו רוב בעלי חיים שאסורים דבי ר' ישמעאל תנא דאמר קרא יושלח (6) על פני השרה כשרה מה שרה מותרת אף האי נמי מותרת האי שדה להכי הוא דאתא ההוא מיבעי ליה לכדתניא ישדה שלא יעמוד ביפו ויזרקנה לים בגבת ויזרקנה למדבר ושלא יעמוד חוץ לעיר ויזרקנה בתוך העיר אלא כל שעומד בעיר ויזרקנה חוץ לחומה ואידך א"כ ניכתוב קרא שדה מאי השדה שמע מינה תרתי ירבא אמר ילא אמרה תורה שלח לתקלה: בשער נזיר: מנלן דאמר קרא יקדש יהיה גדל פרע שער ראשו סיגידולו יהיה קדוש אי מה קדש תופם את דמיו ויוצא לחולין אף שער נזיר תופם את דמיו ויוצא לחולין מי קרינן קודש קדוש קרינן: בפטר חמור: נימא מתניתין דלא כר' שמעון דתניא "פטר חמור "אסור בהנאה דברי ר' יהודה ור' שמעון מתיר אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה לאחר עריפה ודברי הכל: בשר בחלב: מגלן "דתנא דבי ר' ישמעאל ילא תבשל גדי בחלב אמו ג"פ אחד יאיסור אכילה ואחד איסור הנאה ואחד איסור בישול מתניתין דלא כי האי תנא ®דתניא ®ר"ש בן שיהודה אומר בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה שנאמר כי עם קדוש אתה לה׳ אלחיך לא תבשל גדי בחלב אמו ולחלן הוא אומר יואנשי קודש תהיון לי מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה: וחולין שנשחמו בעזרה: מנא הני מילי אמר ר' יוחנן משום ר' מאיר אמרה תורה שחום 🌣 לי בשלי ושלך בשלך מה ישלי בשלך אסור יאף שלך בשלי אסור אי מה שלי בשלך ענוש כרת אף שלך בשלי ענוש כרת אמר קרא יואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' ונכרת על קרבן ענוש כרת על חולין שנשחטו בעזרה אין ענוש כרת איכא למיפרך מה לשלי בשלך שכן ענוש כרת אלא אמר אביי מהכאי ושחמו יושחם אותו אותו תלתא קראי יתירי מה תלמוד⁸ לומר לפי שנאמר יכי ירחק ממך המקום וזבחת ברחוק מקום יאתה זובח ואי אתה זובה במקום קרוב פרט לחולין שלא ישחטו בעזרה ואין לי אלא תמימים הראוים ליקרב מנין לרבות בעלי מומין מרבה אני את בעלי מומים שכן מין יהמכשיר מנין לרבות את

לומר ושחמו ושחם אותו ∞ושחם אותו יכול לא ישחום ואם שחם יהא מותר תלמוד לומר כי ירחק ממך המקום וזבחת ואכלת מה שאתה זובח ברחוק מקום אתה אוכל ואי אתה אוכל מה שאתה זובח במקום קרוב פרט לחולין שנשחטו בעזרה ואין לי אלא תמימים הראוים

להו איכא למיגמר נמי מינה שלא חהא שחיטה בעזרה דכל דבר זביחה אסר רחמנא: מנין לרבות אם העופות. שאין שחיטתן מפורשת בתורה ש: הכי גרסינן בתורת כהנים **חלמוד לומר ושחטו ושחט אוחו ושחט אוחו.** והכי נמי גרסינן בסיפרי ופירושא ש מד לחיה וחד לעופות וחד לאיסור אכילה בדיעבד. ודקתני מרבה אני את החיה הכי קאמר אי לא כתב קרא איכא למימר אתא לריבויא בדוחקא:

מהחיה מרבה אני את החיה שהיא בשחימה

כבהמה מנין ילרבות את העופות תלמוד

קדי רובע וגרבע בעדים דבעלי חיים ניגהו ואסירי. להכי נקט מוקלה. בהמה ישהוקלה לתקרובת ע"ז אסורה לגבוה כדאמר בתמורה (דף כת.) מן הבהמהם להוליא את הרובע ונרבע מן הבקר להוליה את הנעבד מן הלאן להוליה את המוקלה. נעבד שהשתחוה לה: רובע ונרבע בעדים. דבני סקילה נינהו דכתיב (ויקרא כ)

וברנת את באשה ואת הבהמה ונרבע לכתיב (שם) ואת הבהמה תהרוגו וילפינן לעיל (דף נו:) ש' משנגמר דינו נאסר ואפילו שחטו ולהכי נקט בעדים דאינו נסקל בעד אחד דאמר מר (בב"ק דף מד:) כמיתת הבעלים כך מיתת השור: יפו. חומתה על הים: **בגבת.** חומתה על המדבר ורחמנא אמר שדה: שעומד נחוך העיר ויזרקנה חוץ לחומה. מדכתיבי ושלח את הלפור החיה אל מחוץ לעיר מכלל דעומד בעיר ומשלחה אל החוץ דאי בעומד חוץ לעיר מאי ושלח אל מחוץ לעיר איכא הא מעיקרא קודם שילוח נמי התם קיימא: רבא אמר. סברא הוא שהמשולחת מותרת דלא אמרה התורה שלח לתקלה שתהא למכשול עון וילכדנה אדם ויאכלנה. וקרא דאמרן לעיל לרבות את המשולחת אסמכתא בעלמא היא: אמר קרא קדש יהיה. חסר וי"ו כתיב ש למידרש ביה קודש הוא וזה ה' מן השלשה עשר במסורת חסרים: קדוש קרינן. להכי קרינן קדוש למעוטי דמיו שחין דין קדושה עליו. קודש משמע שם קדושה קדוש משמע הוא קדוש: פלוגתא דר׳ יהודה ור׳ שמעון בבכורותי: לחחר עריפה ודברי הכל. דחמר התם ומודה רבי שמעון לאחר עריפה שהוא אסור וגמר עריפה עריפה מעגלה ערופה: ומותר בהנאה. דכתיב (שמות כב) לכלב תשליכון אותו: שחוט שלי בשלי. שחוט זבחי בחלרי כדכתיב (ויקרא א) ושחט את בן הבקר וגו': ושלך נשלך. כדכתיב (דברים יב) וזבחת מבקרך ומלאנך וסיפיה דקרא בשעריך: מה שלי בשלך אסור. בהנאה דמי יתיר הנאה שנאסר בה מחיים אחרי שאין דמו מרק: ושחטו ושחט אומו ושחט אומו מה מ"ל. שלש פרשיות סמוכות זו לזו בשלמים בראשונה כתיב ושחטו פתח אהל מועד ובשתים כתיב ושחט אותו מת"ל אלו שלשה מיעוטין דמשמע מכולהו זה נשחט בעזרה ולא אחר: לפי שנחמר כי ירחק וזבחת. ובח הכתוב להתיר להם בשר תחוה משיבאו לארץ והם יתרחקו מן המשכן לפי שבמדבר לא הותרו לאכול שום בהמה הראויה להקרבה אלא על ידי הקרבה ש: בריחוק מקום. חוץ למקדש: אחה זובח. חולין שלך וחי

אתה זובח בעזרה שהוא מקום הקרוב

לו: ה"ג פרט לחולין שלא ישחטו

בעורה: אלא ממימים. ח ובראויה

להקרבה הכתוב מדבר דאילו בשאין

ראויה להקרבה לא איתסר בשר

תאוה דידהו במדבר: שכן מין הכשר.

להקריב 6 כיון דדמי להו בהכי אתי

ט למיגמר ליה במה מצינו להחמיר

ולחסור: שהיח בשחיטה כבהמה.

ואיתקש לפסולי המוקדשין בפרשה זאת אך כאשר יאכל את הצבי וגו'

ודרשינן ליה בשחיטת חולין (דף כת.)

מה פסולי המוקדשין בשחיטה אף לבי

ואיל בשחיטה וכיון דבשחיטה איתקש

הגהות הב"ח

(A) גמ' דאמר קרא ושלחאת הצפור החיה על פני: (ג) שם שחוט שלי: וכו' ופירושה (חד לחיה וכו' בדיעבד) תה"מ ונ"ב ומו כויעבו) מו מומין ס״ל חד לבעלי מומין וחד לחיה וחד לעופות יו

מוסף רש"י

תום' ר"י הזקן מוקצה. בהמה שהוקצה לתקרובת ע"ז. נעבד. שהשתחוה לה ואסירי לגבוה כדאיתא בתמורה (כח, א]. רובע ונרבע בעדים. דבני סקילה י. נינהו ואסורים לאחר שאם ילכדנה אדם יאכלנה הילכך הואיל ואמרה ושלח ודאי מותרת היא. פלוגתא דר' יהודה ור' שמעון מפרש בבכורות [ט, א], וקאמר התם דמודה ר' שמעון לאחר עריפה שהוא